

Nr 244

Av herr **Sjöholm m. fl.**, *angående stödet till boxningssporten.*

(Lika lydande med motion nr 199 i Första kammaren)

Det finns anledning att med tillfredsställelse notera att anslaget till avsättning till fonden för idrottens främjande föreslås utgå med ett förhöjt belopp i jämförelse med tidigare år. Det är av största vikt att tillse att beloppet verkligen kommer till användning för det syfte för vilket det är avsett.

Enligt inrikesdepartementets direktiv verkställdes år 1961 en utredning om boxningssportens skadeverkningar (Statens offentliga utredningar 1961:46) av en särskilt tillkallad utredningsman. Utredningen som verkställdes i intim kontakt med Svenska boxningsförbundet har i väsentliga avseenden underkänts i ett stort antal av de remissyttranden som begärts i anledning av utredningen. Att boxningssporten har skadeverkningar har ju i vilket fall som helst fastslagits redan vid utredningsuppdragets fixering.

Inrikesdepartementet har sammanställt de remissyttranden som avgivits i anledning av ovan berörda utredning. Ur denna sammanställning må här citeras följande:

»*Medicinalstyrelsen* anmärker, att boxning är den enda sportgren, där den som avsiktligt tillfogar motståndaren en svår skada ej diskvalificeras utan i stället utropas som segrare.»

»*Medicinska fakulteten i Uppsala* anser boxningen vara en ohygienisk form för idrottsutövning, som innebär bestämda hälsorisker, låt vara svåra att siffermässigt mäta. Fakulteten yrkar på att amatörboxningen undandras allt ekonomiskt stöd av offentliga medel...»

»*Medicinska fakulteten i Lund*» framhåller, att »en idrott som bland annat bygger på möjligheten och målet att besegra motståndaren genom att tillfoga honom organisk skada eller funktionell rubbning icke är acceptabel ur medicinsk synpunkt. I sin nuvarande form bör den följaktligen icke stödjas av samhället genom anslag av allmänna medel.»

»*Medicinska fakulteten i Göteborg* anser boxning vara en sport med ur medicinsk synpunkt allvarliga risker och att den, oberoende av riskernas kvantitativa fördelning, intar en särställning såsom en aggressiv, på skadegörelse inriktad sport och därför ur medicinsk synpunkt måste anses som hälsovådlig.»

»*Svenska läkaresällskapet* anser amatörboxning icke höra till de idrottsgrenar

som bör uppmuntras och finner det därför icke motiverat, att statsbidrag utgår till amatörboxning.»

»Svenska föreningen för psykisk hälsovård: Det synes dock önskvärt att offentlig tävling och uppvisning helt upphör. Anslag bör därför förenas med villkor härom.»

»Enligt socialstyrelsens mening bör all tävling och uppvisning i boxning — i den mån den är att betrakta som offentlig tillställning jämlikt 9 § allmänna ordningsstadgan — helt förbjudas. — Det bör icke komma i fråga att understödja boxningssporten med allmänna medel.»

Den grundläggande skillnaden mellan idrott å ena sidan och boxningsutövning å den andra är den att medan dödsfall eller skador inom idrotten uppstår antingen som en följd av regelbrott eller olyckshändelse, motsvarande effekter inom boxningen är en direkt och oundviklig konsekvens av boxningen som sådan utövad enligt sina regler. Dessa regler förutser att deltagarna i boxningsmatcher skall komma att slås medvetslösa och ur stånd att resa sig, sedan de slagits ned för räkning, och uppnåendet av denna effekt ingår som ett väsentligt moment i tävlingsboxning. Boxningens tillskyndare har låtit förstå att det skulle kunna vara möjligt såsom en åtgärd för att göra boxningen något humanare att eliminera knockouten såsom vinnande moment. Man skulle med andra ord kunna ändra reglerna så, att den boxare som leder matchen på poäng, skulle förklaras som segrare, även om han skulle räknas ut efter ett knockoutslag från motståndaren. Frånsett att en sådan regeländring blott i ett fåtal fall skulle eliminera knockouten såsom vinnande moment, skulle föreningen inte eliminera knockouten såsom sådan, med därav följande hjärnskakning och hjärnskada. Det väsentliga är dock att det aldrig kommer att kunna genomföras någon regeländring i detta syfte. En dylik reform är omöjlig av tävlingstekniska skäl, en uppfattning som vidimerades av Svenska boxningsförbundets nuvarande ordförande i en debatt för kort tid sedan. En humaniserad boxning är inte längre boxning.

Ett belysande exempel på att dödsfall inom boxningen inträffar som en direkt följd av regelrätt utövad boxning utgör det förhållandet att sedan i en match i USA om världsmästerskapet i mellanvikt den dåvarande världsmästaren slagits ihjäl i ringen, hans motståndare utnämndes till »månadens bäste boxare» av världens mest auktoritativa boxningstidning The Ring.

Det måste anses i hög grad stötande att offentliga medel anslås till främjande av en hantering som i sin praktiska utformning och som en direkt och ofrånkomlig konsekvens av denna hos utövarna framkallar grova psykiska och fysiska skador. Det bör undvikas att ännu allvarligare följder, som inte är ovanliga i länder där boxningsutövningen har nått större spridning än i vårt land, tillåtes inträffa på grund av ekonomiskt understöd från det allmännas sida.

Det svenska samhället har sent omsider besinnat sitt ansvar mot de handikappade. En förbättrad vård inom detta område kan inte få leda till att samhället

stillatigande eller ännu mindre genom befrämjande åtgärder medverkar till att rekrytera vårdfall.

Med åberopande av det ovan anförda får vi hemställa

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära att av anslaget inom handelsdepartementets verksamhetsområde till avsättning till fonden för idrottens främjande intet belopp får användas för boxningsändamål och att ett belopp motsvarande det som nästföregående år utgick för sådant ändamål, i stället skall användas till idrott för handikappade.

Stockholm den 26 januari 1965

Sten Sjöholm

Yngve Hamrin
i Jönköping

Ola Ullsten
